

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-283/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Garčin, Garčin, Kralja Tomislava 92, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj dana 13. veljače 2019.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/271, urbroj: 376-10-18-12 od 12. lipnja 2018. i predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

II. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Navedenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja toga rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Garčin prema evidenciji Općinskog suda u Slavanskom Brodu, Zemljišno-knjižni odjel Slavonski Brod, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI jls Garčin br. 80/17, a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI, kao i da je elaborat u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio toga rješenja. Točkom II. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. toga rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u elaboratu. Točkom III. izreke utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. toga rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Slavonski Brod, podredno Odjela za katastar nekretnina Slavonski Brod, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenim u članku 6. i 7., stavci 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.). Točkom IV. izreke utvrđuje se da Općina Garčin ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz točke I. ovog

rješenja od 28. travnja 2017. nadalje, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine Garčin ukoliko je ista nastupila nakon 28. travnja 2017. prema naprijed navedenoj evidenciji. Točkom V. utvrđena je obveza HT-a da u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz točaka I., II. i III. ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi HAKOM-u i Općini Garčin, točkom VI. se obvezuje HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Općini Garčin naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu i drugu godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena te se točkom VII. izreke obvezuje Općina Garčin omogućiti HT-u ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da je postupio sukladno zaključku tuženika od 31. svibnja 2017. te dostavio sve traženo tim zaključkom, a ujedno je očitovanjem od 3. travnja 2018. upozorio tuženika na činjenicu da je na određenim česticama za koje Općina potražuje naknadu za pravo puta u korist tužitelja već uknjižena služnost pa da time nema mjesta da o ovim odnosima o istoj pravnoj stvari rješava tuženik. Smatra da je tuženik neosnovano priznao Općini pravo na naknadu za pravo puta i na onim nekretninama na kojima je u korist tužitelja uknjižena služnost, čime je pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavak 1. točka 21. ZEK-a i članka 8. stavak 4. Pravilnika. Iz zemljišnoknjižnih izvadaka dostavljenih tuženiku proizlazi da je na česticama u zk.ul.br. 550 k.o. Sapci, br. 1183 k.o. Garčin i br. 653 k.o. Trnjani već zasnovano pravo služnosti u korist tužitelja, te se poziva na pravno shvaćanje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: UsII-351/17 od 5. travnja 2018., te se poziva na odredbu članka 8. stavak 4. Pravilnika i odredbu članka 2. stavak 1. točke 21. ZEK-a. Obzirom da tužitelj na predmetnim česticama ima nesporno uknjiženo pravo služnosti, tuženik nikako nije mogao iz ove činjenice izvesti zaključak da u trenutku donošenja rješenja ne postoji neki drugi pravni temelj, odnosno neko drugo pravo koje ovlašćuje tužitelja kao infrastrukturnog operatora na korištenje predmetnih nekretnina u svrhu nesmetanog i svakodnevnog pristupa radi korištenja i održavanja EKI koja je u vlasništvu tužitelja i kojom tužitelj obavlja registriranu djelatnost pružanja elektroničkih komunikacijskih usluga. Predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik smatra tužbene navode neosnovanim te ističe da tužitelj ne osporava da među strankama ne postoji ugovor o služnosti, kao ni da tužitelj ne plaća tuženiku naknadu za korištenje predmetnih nekretnina. Činjenica što je u zemljišnim knjigama u korist tužitelja upisana služnost na određenim nekretninama u vlasništvu Općine, ne može biti razlog zbog kojeg Općina ne bi imala pravo na naknadu za pravo puta, osobito stoga što među strankama ne postoji ugovor o služnosti, a niti tužitelj plaća tuženiku naknadu po osnovi služnosti za predmetne nekretnine. Smatra da se u konkretnom slučaju radi o starom upisu prava služnosti u korist tužitelja, koji se ne provodi. U osporavanom rješenju je navedeno kako su, prema navodima Općine, katastarske čestice na kojima je zasnovano pravo služnosti bile u vlasništvu Županijske uprave za ceste Brodsko-posavske županije te je proveden postupak parcelacije čestica te su iste postale nerazvrstane ceste u vlasništvu Općine Garčin. Kako je pravo služnosti bilo zasnovano u vrijeme dok se radilo o županijskoj cesti, to je i ugovor o služnosti zaključila Županijska uprava za ceste. HT se na zahtjev HAKOM-a o postojanju ugovora o služnosti nije očitovao. Tuženik je, uvažavajući stav suda iz presude UsII-130/17, u predmetnom postupku utvrđivao da li među strankama postoji ugovor o služnosti te kako je utvrđeno da isti ne postoji, a niti se korištenje nekretnina plaća po drugoj osnovi, tuženik je donio osporavano rješenje. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba navodi da je naknadno stekla pravo vlasništva na nekretninama, da je nakon sklapanja ugovora o osnivanju prava služnosti došlo do bitne promjene stanja na terenu jer je zainteresirana osoba provela parcelaciju kojom su potpuno promijenjene površine i oznake zemljišnih čestica, da se promijenila visina naknada u odnosu na onu iz ugovora, da tužitelj nije postupio po pozivu zainteresirane osobe da joj isplati naknadu za pravo služnosti. Zainteresirana osoba je odmah nakon izvršene parcelacije zemljišnih čestica i stjecanja prava vlasništva na tako nastalim česticama obavijestila o tim promjenama tužitelja i u neposrednom kontaktu je bilo dogovoreno kako će se upravni postupak nastaviti te da će tužitelj dopuniti svoj elaborat i tako stvoriti uvjete da se donese rješenje kojim će se urediti ukupni odnosi. Nakon što mjesecima tužitelj ništa nije poduzeo, zainteresirana osoba je zatražila da se nastavi postupak. Tužitelj se nije pozivao na svoje pravo služnosti i nije predlagao da se sklopi aneksi postojećim ugovorima, u kom slučaju ne bi bilo potrebe provoditi upravni postupak i donositi pobijano rješenje. Sklapanje aneksa podrazumijevalo je njegovu prethodnu aktivnost u vidu davanja podataka o površinama na kojima se nalaze instalacije i uređaji na pojedinim zemljišnim česticama, a to je opet bilo od značaja da se utvrdi visina pripadajuće naknade, bez kojeg saznanja zainteresirana osoba nije mogla ostvarivati svoje pravo niti sudskim putem. Preostalo je jedino da se ustraje u postupku kako bi se odlučilo o tome pripada li joj pravo, na kojim česticama i površinama i u kojem iznosu. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sukladno članku 55. stavak 3. Zakon o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred tužnikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili nekretninama iz članka 27. stavak 1. ZEK-a, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visina naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je navedeni zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

Nadalje, prema odredbi članka 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.), HAKOM će za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Tužitelj smatra da nije u obvezi plaćati naknadu za pravo puta i za one nekretnine na kojima je za njegovu korist uknjiženo pravo služnosti u zemljišnim knjigama temeljem ugovora o osnivanju prava služnosti na cestovnom zemljištu. Među strankama nije sporno da je na određenim nekretninama u vlasništvu ovdje zainteresirane osobe uknjiženo pravo služnosti za korist tužitelja, međutim tuženik smatra da isto nije relevantno za predmetnu upravnu stvar budući se radi o upisu prava služnosti prije nego je zainteresirana osoba stekla vlasništvo tih nekretnina, da među strankama ne postoji ugovor o služnosti, a niti tužitelj plaća tuženiku naknadu po osnovi služnosti za predmetne nekretnine.

Međutim, ovakav zaključak tuženika je prema mišljenju ovoga Suda pogrešan. Ovo stoga jer se radi o stvarnom pravu uknjiženom na nekretnini u vlasništvu ovdje zainteresirane osobe za korist tužitelja koje pravo nije prestalo, odnosno za koje nema dokaza da je prestalo,

pa suprotno mišljenju tuženika proizvodi pravne učinke, što predstavlja zakonsku zapreku za utvrđivanje naknade za pravo puta u ovom postupku.

Imajući u vidu sve navedeno, Sud je temeljem odredbe članka 58. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima, presudio kao pod točkom I. izreke presude.

Odluka o objavi presude pod točkom II. izreke donesena je na temelju odredbe članka 14. stavak 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 13. veljače 2019.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.3.2019. 9:20:16	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/108	-04	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	spis	0

d2241153